

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-535/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu Goranu Jokiću, u pravnoj stvari tužiteljice Dubravke Fabijančić, OIB: 85924123063, iz Marijanaca, Vladimira Nazora 75, zastupane po punomoćniku Goranu Mrkiću, odvjetniku u Valpovu, protiv tuženika Addiko Bank dioničko društvo, OIB: 14036333877, sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Čurković i Šanjug d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne rasprave održane 7. srpnja 2026., u prisutnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, odlukom objavljenom 10. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom dio odredbe članka 6. st.1. Ugovora o kreditu broj 5140030242-62000148640/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, koji je potvrđen po javnom bilježniku Dinku Đurđević iz D. Miholjca dana 24. listopada 2005.g. pod brojem OU-311/05-1, na iznos od 62.000,00 CHF, u dijelu odredbe koja glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50 (jedanzarepedeset)% jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavonske Avenije 6, OIB:14036333877 da tužiteljici Dubravki Fabijančić iz Marijanaca, V. Nazora 75, OIB:85924123063 isplati iznos od 587,46 eura, koji iznos se zbog ništetnosti odredbe o naplati naknade za obradu kredita ima isplatiti tužitelju s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 25. listopada 2005. do 31. srpnja 2008. po stopi od 15 %, od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem

polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavonske Avenije 6, OIB:14036333877 da tužiteljici Dubravki Fabijančić iz Marjanaca, V. Nazora 75, OIB:85924123063 naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 586,54 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 10. srpnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovome sudu 28. ožujka 2026. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi u bitnom navodi da je u svojstvu korisnika kredita sa pravnim prednikom tuženika Slavenska banka d.d., kao kreditorom, sklopio dana 19. listopada 2005. Ugovor o kreditu broj: 5140030242-62000148640/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, dalje u tekstu: Ugovor. Pravni prednik tuženika je Ugovorom tužitelju, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 62.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženikovog pravnog prednika za devize važećem na dan isplate. Ugovor je solemniziran po javnom bilježniku Dinku Đurđeviću iz Donjeg Miholjca, pod poslovnim brojem OU-311/05-1 dana 24. listopada 2005.. Tužitelj se obvezao navedeni iznos kredita vratiti s pripadajućim kamatama uz valutnu klauzulu na rok od 30 godina. Predmetnim Ugovorom u članku 6. st.1. ugovorena je naknada prema Odluci o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga tuženikova pravnog prednika, koja je u to vrijeme iznosila 1,5% od ukupnog iznosa odobrenog kredita, s tim da se ista plaća prije korištenja kredita jednokratno unaprijed. Naglašava da se o odredbi o naplati predmetne naknade nije pojedinačno pregovaralo, već je ista kao

takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Zbog toga smatra da tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Slijedom svega navedenog smatra da predmetna odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega istu smatra nepoštenom i ništetnom. Stoga traži da sud nakon provedenog postupka usvoji tužbeni zahtjev tužitelja te da presudom utvrdi da je predmetna odredba ništetna i da naloži tuženiku da tužitelju vrati iznos koji je naplaćen temeljem ništetne odredbe. Navodi da ne raspolaže podatkom o točnoj visini naplaćene naknade, ali s obzirom na sve naprijed navedeno smatra da ista nije naplaćena u iznosu manjem od 600,00 eura. Obvezao se urediti tužbeni zahtjev u djelu za isplatu nakon što tuženik na poziv suda dostavi točne podatke o datumu i iznosu naplaćene naknade. Naglasio je da traži i da sud obveže tuženika da tužitelju nadoknadi troškove ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u bitnom naveo da osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužitelja, osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva, osporava da tužitelj ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Istaknuo je prigovor zastare te je naglasio da je njegov pravni prednik bio ovlašten ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva jer takvo ugovaranje, odnosno naplata nije u suprotnosti s pozitivnim propisima koji su bili na snazi u to vrijeme. Prigovorio je vrijednosti predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi u iznosu od 1.330,00 eura te je naglasio da je sporna naknada naplaćena dana 24. listopada 2005. u iznosu od 4.426,19 HRK, a što danas prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 587,46 eura. Stoga predlaže da Sud vrijednost predmeta spora u konkretnom slučaju utvrdi prema visini naplaćene naknade u iznosu od 587,46 eura. Slijedom svega navedenog predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

3. Tijekom postupka stranke su u cijelosti ostale kod svojih navoda iz tužbe, odnosno odgovora na tužbu, s tim da je tužitelj specificirao tužbeni zahtjev u djelu koji se odnosi na isplatu u podnesku zaprimljenom 27. lipnja 2026. (str. 188-191 spisa) na način da u dijelu tužbenog zahtjeva za isplatu traži isplatu stvarno naplaćenog iznosa naknade od 587,46 eura sa zakonskim zateznim kamatama od dana naplate 24. listopada 2005. do isplate.

4. Sud je na pripremnom ročištu, koje je održano isti dan kao i glavna rasprava, 7. srpnja 2026. str. 190-191 spisa, prihvatio prigovor tuženika te je vrijednost predmeta spora utvrdio u iznosu od 587,46 eura. To stoga što je tužitelj u predmetnom sporu istaknuo zahtjev za činidbu, koji se sastoji u isplati predmetnog iznosa i deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti djela odredbe Ugovora kojom je ugovorena isplata predmetnog iznosa. Dakle, deklaratorni zahtjev u konkretnom slučaju treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu. U takvim okolnostima prema stavu ovog Suda vrijednost predmeta spora određuje se samo prema vrijednosti predmeta spora za činidbu. Stoga je sud postupajući po prigovoru tuženika temeljem ovlasti iz čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14,

70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje ZPP) na raspravnom zapisniku odredio vrijednost predmeta spora na naprijed opisani način.

5. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja na okolnosti ima li isti svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu, je li neposredno pregovarao s tuženikom o spornoj odredbi Ugovora te je li od tuženika dobio potpune informacije i obavijesti koje se odnose na spornu odredbu. Na kraju dokaznog postupka izvršen je uvid te je pročitana dokumentaciju sadržanu u spisu i to: Ugovor o kreditu str. 6-14 spisa, ispis iz sudskog registra str. 15 spisa, isplatni nalog str. 110-111 spisa, Odluka o naknadama u poslovanju sa stanovništvom tuženikova pravnog prednika str. 167-169 spisa, Odluke o izmjenama naprijed navedene Odluke str. 170-171 spisa, Odluka o visini naknade u poslovanju s građanima te Odluka o dopuni i izmjenama te odluke str. 172-180 spisa.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje nišetnom ugovorne odredbe čl. 6. st.1. Ugovora (str. 6-14 spisa) u djelu u kojem je ugovorena naplata naknade za obavljanje bankarskih usluga prilikom obrade kreditnog zahtjeva. Predmet spora je i zahtjev za povrat tako naplaćene naknade ukoliko se utvrdi da je ista naplaćena temeljem nišetne ugovorne odredbe.

7. Među strankama nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženikovog pravnog prednika, kao kreditora sklopljen predmetni Ugovor dana 19. listopada 2005. (str. 6-14 spisa). Također nije sporno da je tuženikov pravni prednik od tužitelja naplatio naknadu za obavljanje bankarskih usluga prilikom obrade kreditnog zahtjeva u iznosu od 4.426,19 kuna, a što sad prema fiksnom tečaju konverzije od 1 EUR= 7,53450 kuna odgovara iznosu od 587,46 eura. Navedena naknada naplaćena je od tužitelja 24. listopada 2005, a što između ostalog proizlazi iz isplatnog naloga str. 110-111 spisa te iz odgovara na tužbu. Sud smatra nespornim i tuženikovu pasivnu legitimaciju jer ju isti nije osporavao tijekom postupka.

8. Među strankama je sporno je li nišetna odredba o naknadi za obavljanje bankarskih usluga iz čl. 6. st. 1. Ugovora, čija se visina mijenja jednostranom odlukom tuženikovog pravnog prednika. Sporno je ima li tužitelj svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu, kao i je li nastupila zastara. Također je sporno ima li tužitelj pravo na povrat iznosa koji je tuženikov pravni prednik naplatio od tužitelja temeljem sporne odredbe.

9. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit podigao radi adaptacije kuće te su sredstva iz kredita u cijelosti utrošena za tu namjenu. Kuću je cijelo vrijeme koristio isključivo za stanovanje kako vlastito tako i za svoje obitelji. Niti tužitelj, a niti itko drugi iz obitelji kuću nije koristio za obavljanje bilo kakve djelatnosti. Kuću nisu niti iznajmljivali. Nije mogao pregovarati o pojedinim odredbama ugovora jer je dobio na potpis ugovor koji je sročila banka. Sve je to po njegovom mišljenju bilo po principu uzmi ili ostavi jer je stekao dojam da je odbio potpisati ugovor tad ne bi mogao realizirati kredit. Nitko ga od strane tuženika, odnosno djelatnika njegova pravnog prednika nije upozoravao, niti pojasnio da će biti naplaćena predmetna naknada pa stoga ne zna razlog zbog kojeg je ista naplaćena, odnosno radi kakvih je troškova obrade kreditnog zahtjeva ista naplaćena.

10. Ovako dan iskaz sud u cijelosti smatra istinitim jer je tužitelj iskazivao jasno i okolnosno u skladu sa sjećanjem. Njegov iskaz u skladu je sa sadržajem Ugovora. Naime, iz samog sadržaja Ugovora razvidno je da je isti sastavljen od strane tuženikovog pravnog prednika, prema unificiranom obrascu uz upotrebu strogo formalnih, laiku teško razumljivih izraza, u kojem se mijenjaju samo osobni podaci korisnika kredita, te iznos kredita i rok otplate. U takvim okolnostima, životno je da tužitelj kao laik pri čitanju samog Ugovora prije potpisa nije uočio spornu odredbu o naknadama i da nije imao mogućnost utjecati na sadržaj pojedinih odredbi Ugovora.

11. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, 19. listopada 2005. (str. 6-14 spisa), na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/2003, dalje ZZP/03). Iz čl. 81. st. 1. ZZP/03 proizlazi da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenju uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2. istog članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da iz st. 4. istog članka proizlazi da je teret dokaza o činjenici da se je o unaprijed sastavljenoj odredbi pojedinačno pregovaralo na trgovcu. Nadalje, iz čl. 87. st. 1. i 2. ZZP/03 proizlazi da je nepoštena ugovorna odredba ništava te da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Iz čl. 3. st.1.toč.1. ZZP/03 proizlazi da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

12. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO), kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. ZOO-a proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 87. st. 2. ZZP/03. Štoviše iz čl. 324. st.2. ZOO-a proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

13. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u skladu sa čl. 8. ZPP-a, a na temelju rezultata cjelokupnog postupka i primjene citiranih odredbi, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

14. Na tuženiku je temeljem citiranog čl. 81. st. 4. ZZP/03 bio teret dokaza da se pojedinačno pregovaralo o spornoj ugovornoj odredbi o naknadama za bankarske usluge. Međutim, tuženik u provedenom postupku nije dokazao tu činjenicu, kao niti činjenicu da tužitelj nema svojstvo potrošača. Štoviše tuženik u tom smislu nije niti

ponudio odgovarajuće dokaze, npr. saslušanje u svojstvu svjedoka osobnog bankara ili drugog djelatnika tuženika koji je sudjelovao u sklapanju ugovora..., a iz kojih bi dokaza da su izvedeni bilo moguće zaključivati da su tužitelju pri sklapanju ugovora tuženikovi zaposlenici suštinski protumačili i objasnili značaj i posljedice sporne ugovorne odredbe. Iz iskaza tužitelja saslušanog u dokaznom postupku proizlazi da je isti kredit utrošio za adaptaciju obiteljske kuće, da je kuću cijelo vrijeme koristio za stanovanje, da ju nije iznajmljivao i da u istoj nikad nije obavljana nikakva djelatnost, a iz čega proizlazi da isti ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Dakle, tužitelj je u smislu čl. 3. st.1. toč.1. ZZP/03 s tuženikom kao trgovcem sklopio predmetni Ugovor u svrhe koje nisu namijenjene tužiteljevom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S druge strane tuženik je u tom ugovornom odnosu djelovao u okviru svoje djelatnosti pa stoga sud izvodi zaključak da je predmetni Ugovor potrošački.

15. Nadalje, tužitelj je izjavio da mu djelatnici tuženika nisu ništa pojašnjavali vezano za same odredbe Ugovora, prava i obveze, naknade koje će se možda naplatiti i slično. U takvim okolnostima treba naglasiti da ne bi bilo dostatno niti da je tužitelju sporna odredba u vrijeme sklapanja ugovora pojašnjena samo formalno i gramatički kroz informativne letke kojima je moguće tuženik prezentirao kredite ili kroz kratke obavijesti djelatnika tuženika, ako tužitelju takve obavijesti nisu bile suštinski razumljive. Tuženik je posredstvom svog pravnog prednika tužitelju trebao pružiti potpune informacije temeljem kojih je tužitelj suštinski mogao shvatiti značenje odredbe o naplati naknade za bankarske usluge prilikom obrade kreditnog zahtjeva, njezinoj visini te kako bi na temelju toga nastavno mogao procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogle imati za njegove financijske obveze. Isti je tužitelja kao stranku predmetnog ugovornog potrošačkog odnosa trebao upoznati sa svrhom i namjenom naplate sporne naknade, na jasan način mu pojasniti na kakve se troškove bankarskih usluga ista odnosi te mu jasno predložiti sam iznos naknade u fiksnom, a ne u razmjernom iznosu. To je tuženik mogao samo da je tužitelju omogućio aktivno pregovaranje i potpune obavijesti kojim se sporna ugovorna odredba čini suštinski razumljivima, a isti očito to nije omogućio jer je prema izjavi tužitelja istom predao na potpis unaprijed sročeni ugovor koji da je tužitelj odbio potpisati tad moguće ne bi realizirao kredit. Na taj način je tuženik posredstvom svog pravnog prednika suprotno načelu savjestnosti i poštenja prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača zbog čega je odredba o naplati naknade za obavljanje bankarskih usluga nepoštena u smislu, u vrijeme sklapanja Ugovora važeće odredbe čl. 81. st. 1. i 2. ZZP/03. Nepoštenost predmetne odredbe temeljem čl. 87. st. 2. ZZP/03 posljedično povlači za sobom ništetnost onog djela odredbe čl. 6. st.1. Ugovora, koji se odnosi na jednokratnu naplatu naknade za bankarske usluge.

16. Po stavu ovog Suda sama činjenica što je tužitelj kredit otplatio u cijelosti nije zapreka da se isti poziva na ništetnost predmetne ugovorne odredbe. Naime, prema čl. 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se pa se na ništetnost ugovora ili pojedine njegove ugovorne odredbe može pozivati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj, kao stranka Ugovora to u svakom slučaju jeste i za navedeno ima pravni interes budući da traži i povrat danog u izvršenju predmetne ništetne ugovorne odredbe.

17. Zaključno treba naglasiti da ništetnost djela odredbe čl. 6. st.1. Ugovora, koja se odnosi na naplatu naknade za bankarske usluge, zbog razloga iz citiranog čl. 324. ZOO-a te odredbe čl. 87. st. 2. ZZP/03, koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, nije za sobom povukao ništetnost cijelog Ugovora pa je isti u preostalom djelu i dalje na snazi. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci Presude pod točkom I..

18. Među strankama je nesporno da je tuženikov pravni prednik od tužitelja naplatio naknadu za obavljanje bankarskih usluga prilikom obrade kreditnog zahtjeva u iznosu od 4.426,19 kuna, a što sad prema fiksnom tečaju konverzije od 1 EUR= 7,53450 kuna odgovara iznosu od 587,46 eura. Navedena naknada naplaćena je od tužitelja 24. listopada 2005, a što između ostalog proizlazi iz isplatnog naloga str. 110-111 spisa te iz tuženikovog odgovora na tužbu. Stoga je tuženik iznos od 587,46 eura dužan vratiti tužitelju temeljem čl. 323. ZOO-a, kao i po odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a jer je predmetni iznos ujedno dio imovine tužitelja koji je bez valjane osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci druge nadležne vlasti ili zakonu prešao u imovinu tuženika. Kada se vraća ono što je stečeno bez osnove tada se moraju vratiti i plodovi i platiti zatezna kamata i to ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, čl. 1115. ZOO-a. Dakle, kako je tuženik temeljem predmetne ništetne ugovorne odredbe, svojom jednostranom odlukom naplatio više nego što bi mu pripadalo da takve odredbe nije bilo, to tužitelju pripada pravo tražiti povrat više plaćenog sa zateznim kamatama od dana kad je iznos preplaćen, budući je tuženik nepošten stjecatelj koji je znao za nepoštenost predmetne ugovorne odredbe, a koja ujedno predstavlja cijenu kredita, bitan element ugovora o kreditu. Visina zakonske zatezne kamate utvrđena je člankom 29. ZOO-a. te je slijedom svega navedenog odlučeno je kao u točki II. izreke Presude.

19. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na čl. 154. st 1. ZPP-a, s tim da su troškovi odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika, "Narodne novine" broj: 138/23, dalje Tarifa prema vrijednosti predmeta spora koja je utvrđena u iznosu od 587,46 EUR eura.

Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to kako slijedi:

- iznos od 100,00 eura za sastav tužbe (Tbr. 7. točka 1. Tarife),
- iznos od 50,00 eura za sastav obrazloženog podneska od 3. lipnja 2026. (Tbr. 8. točka 3. Tarife), jer je tužitelj tim podneskom obrazloženo zatražio ovlaštenje da se očituje o tuženikovom odgovoru na tužbu, a što je u skladu s čl. 299. a. ZPP-a,
- iznos od 100,00 eura za sastav obrazloženog podneska od 27. lipnja 2026. (Tbr. 8. točka 3. Tarife), jer se tužitelj tim podneskom detaljno očitovao o navodima iz tuženikovog odgovara na tužbu te je sukladno dostavljenom isplatnom nalogu specificirao tužbeni zahtjev u djelu zahtjeva za isplatu,
- iznos od 100,00 eura za zastupanje na pripremnom ročištu/glavnoj raspravi održanoj 7. srpnja 2026. (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- iznos od 50,00 eura za zastupanje na ročištu za objavu presude (Tbr, 9. točka 3. Tarife)

Prema tome tužitelju su ukupno za radnje punomoćnika temeljem Tarife priznati troškovi u iznosu od 400,00 eura na koje je pridodan PDV po stopi od 25%, a što ukupno iznosi 500,00 eura. Pored troškova punomoćnika tužitelju su priznati i stvarni troškovi sudskih pristojbi za tužbu u iznosu od 26,54 eura i na presudu u iznosu od

60,00 eura, jer se u konkretnom slučaju ne radi o sporu koji je pokrenut na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa pa samim tim tužitelj nije oslobođen plaćanja sudskih pristojbi. Prema tome tužitelju su priznati troškovi u ukupnom iznosu od 586,54 eura. Svi naprijed navedeni troškovi bili su prema ocjeni ovog Suda tužitelju potrebni za konačni uspjeh u ovom sporu pa su mu isti i dosuđeni.

20. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

Valpovo, 10. srpnja 2026.

Sudac
Goran Jokić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu, koja se podnosi putem ovog suda, u roku 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena bez obzira što na isto nije pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako nije bila uredno obaviještena.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088a-8fc13**

Kontrolni broj: **08d90-8f985-aa963**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.